BIBLIOTEKARZ PODLASKI
4/2020 (XLIX)
<https://doi.org/10.36770/bp.542>
ISSN 1640-7806 (druk) ISSN 2544-8900 (online)
www.bibliotekarzpodlaski.pl

Piotr Stasiewicz*

Uniwersytet w Białymstoku

<https://orcid.org/0000-0002-0830-7619>

Wiesław Stec - czterdzieści lat w służbie białostockiej polonistyki

Wiesław Stec – forty years
in the service of Białystok's Polish Philology

Abstract: The article is an attempt to describe over forty years of the professional career of one of the most distinguished employees of the Institute of Polish Philology at the University of Białystok, PhD Wiesław Stec. The text describes the most important scientific achievements of the researcher, his publications and editorial output. It also presents a detailed discussion on his organizational activity as deputy director of the Institute, a function he held in the 1990s, i.e. a key period for Białystok's Polish Philology. The final part of the article includes the author's personal reflections on the unique character of the didactic work of PhD Wiesław Stec.

Keywords: Old Polish literature, rhetoric, editorship, Polish literature didactics.

* Piotr Stasiewicz – dr hab., pracownik Uniwersytetu w Białymstoku, autor monografii *Między światami. Intertekstualność i postmodernizm w literaturze fantasy* (Białystok 2016) i *Poezja Tomasza Kajetana Węgierskiego* (Białystok 2012).

Przypadł mi w udziale zaszczyt napisania tekstu o jednym z najbardziej zasłużonych pracowników Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu w Białymstoku, doktorze Wiesławie Stecu. Doktor Stec jest jednym z najdłużej pracujących oraz najbardziej rozpoznawalnych osobowości białostockiej polonistyki, postacią, która nie tylko, dzięki swojej pracy organizacyjnej, naukowej i dydaktycznej, odegrała kluczową rolę w kształtowaniu się naukowego środowiska humanistycznego w Białymstoku, ale także – a być może przede wszystkim – nauczycielem, który wpłynął na wielu – w tym także piszącego te słowa – młodych adeptów humanistyki, którzy trafili w ciągu ostatnich czterdziestu lat w mury podlaskiej uczelni.

Doktor Stec był związany z białostocką polonistyką od początku, a więc od lat siedemdziesiątych XX wieku, najpierw jako student, potem jako wykładowca. Początki zarówno uniwersytetu, jak i studiów polonistycznych, w stolicy Podlasia nie były łatwe. Przez pierwsze ćwierćwiecze istnienia białostocka uczelnia była jedynie filią Uniwersytetu Warszawskiego, funkcjonując zarówno w trudnych warunkach lokalowych w rozrzuconych po mieście mniej lub bardziej przypadkowych budynkach, jak i kadrowych. Formalny związek z warszawską uczelnią sprawiał jednak, że zajęcia w prowincjonalnym Białymstoku prowadziły największe sławy polskiej polonistyki, profesorowie Jakub Lichański, Jerzy Bralczyk, Andrzej Makowiecki, Ewa Paczoska, by wymienić tylko kilka najbardziej znanych nazwisk. Na seminarium magisterskie tego pierwszego, dziś uznanego znawcę historii retoryki i największego w Polsce eksperta od twórczości Johna R. R. Tolkiena, trafił Wiesław Stec. Owocem tego seminarium była praca magisterska „*Gratis*” Jana Brożka – próba monografii, której temat wyznaczy zakres zainteresowań zawodowych Wiesława Steca w ciągu całej jego późniejszej, trwającej ponad czterdzieści lat pracy zawodowej. Po obronie pracy magisterskiej, co miało miejsce na Filii Uniwersytetu w Białymstoku w 1978 roku, Wiesław Stec został pracownikiem w Zakładzie Literatury Polskiej i współpracownikiem – wtedy jeszcze doktora – Jakuba Lichańskiego¹.

¹ Z najważniejszych prac profesora Lichańskiego wymienić należy monografie *Retoryka: od średniowiecza do baroku: teoria i praktyka* (Warszawa 1992), *Co to jest retoryka?* (Kraków 1996), *Opowiadania o ... krawędzi epok i czasów Johna Ronalda Reuel Tolkiena czyli metafizyka, powieść, fantazja* (Warszawa 2003).

Funkcjonujący wówczas w specyficznych warunkach Instytut dzielił się tylko na dwa zakłady – literaturoznawczy i językoznawczy – a doktor Stec jako młody dydaktyk podjął się chyba najtrudniejszej z możliwych odmian polonistycznej dydaktyki – prowadzenia ćwiczeń z literatury staropolskiej.

W latach osiemdziesiątych zdobywanie wyższych od magistra stopni naukowych nie było w warunkach podlaskiej filii Uniwersytetu Warszawskiego oczywiście możliwe. Na przeszkodzie w rozwoju naukowym całemu pokoleniu młodych badaczy, którzy wraz z Wiesławem Stecem na przełomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych podjęli pracę na białostockiej uczelni – Annie Kieżuń, Urszuli Sokólskiej, Jolancie Sztachelskiej, Barbarze Olech i Bogusławowi Nowowiejskiemu – stanął również stan wojenny. Mimo tych przeciwności Wiesław Stec kontynuował pracę naukową na seminarium doktorskim, które odbywało się na Uniwersytecie Warszawskim w latach osiemdziesiątych. Młody naukowiec trafił wówczas pod opiekę innej sławy polskiej polonistyki zajmującej się literaturą dawną, Janusza Pelca². Tematyka tego seminarium również poświęcona była staropolskiej retoryce, a jego efektem stało się uzyskanie przez Wiesława Steca tytułu doktora nauk humanistycznych na Uniwersytecie Warszawskim w 1987 roku. Rok później rozprawa doktorska młodego badacza ukazała się drukiem jako *Literacki kształt polskich polemik antyjezuickich z lat 1578–1625*³.

Z tego samego okresu datują się inne rozproszone teksty naukowe Wiesława Steca poświęcone literaturze staropolskiej i jej związkom z retoryką: *Retoryka antyjezuickiej literatury rokoszu Zebrzydowskiego*⁴, *Funkcja retoryki w tekście polemicznym*⁵, *Szymona Budnego koncepcja polemiki*⁶. Jego teksty ukazują się

² Spośród najważniejszych publikacji z obfitego dorobku profesora Pelca wymienimy tylko monografie *Jan Kochanowski: poeta Renesansu* (Warszawa 1988), *Renesans w literaturze polskiej w kontekście europejskim* (Warszawa 1988), *Barok – epoka przeciwieństw* (Warszawa 1993).

³ W. Stec, *Literacki kształt polskich polemik antyjezuickich z lat 1578–1625*, Białystok 1988.

⁴ Tenże, *Retoryka antyjezuickiej literatury rokoszu Zebrzydowskiego*, [w:] *Przełom wieków XVI i XVII w literaturze i kulturze polskiej*, red. B. Otwinowska, J. Pelc, Wrocław 1984.

⁵ Tenże, *Funkcja retoryki w tekście polemicznym*, [w:] *Retoryka a literatura*, red. B. Otwinowska, Wrocław 1984.

⁶ Tenże, *Szymona Budnego koncepcja polemiki*, [w:] *Neccessitas et ars*, red. B. Otwinowska, A. Nowicka-Jeżowa, J. Kowalczyk i A. Karpiński, Warszawa 1993.

również w renomowanych czasopismach naukowych: „Przeglądzie Humanistycznym”⁷ i „Polonistyce”⁸, a latach późniejszych także w powstałych w Białymstoku czasopismach naukowych, „Białostockim Archiwum Językowym”, „Białostockich Studiach Literaturoznawczych”, których członkiem redakcji naukowej był Wiesław Stec w latach 2010–2012. Równolegle z publikacją tekstów naukowych pracownik białostockiej polonistyki brał udział w ogólnopolskich konferencjach naukowych, z których wymienić należy przede wszystkim sesję *Retoryka a literatura* (IBL PAN Warszawa 1981), *Przełom wieków XVI i XVII w literaturze i kulturze polskiej* (IBL PAN Warszawa 1982) czy *Łukasz Górnicki i jego czasy* (Białystok 1988). Jako współorganizator, już na istniejącym jako samodzielna uczelnia Uniwersytecie w Białymstoku, Wiesław Stec wziął także udział w konferencjach *Teatr wymowy. Formy i przemiany retoryki użytkowej* (Supraśl 2002) i *Piotr Skarga – w czterechsetletnią rocznicę śmierci* (Białystok 2012).

Lata dziewięćdziesiąte XX wieku odznaczały się gwałtownym rozwojem szkolnictwa wyższego w Polsce; dotyczyło to również białostockiej filii Uniwersytetu Warszawskiego. Zwiększona ilość studentów oznaczała nowe wyzwania: dydaktyczne, naukowe, organizacyjne i logistyczne. W 1990 roku ówczesny Wydział Humanistyczny przenosi się z budynku przy ulicy Świerkowej do byłej siedziby PZPR przy Placu Uniwersyteckim (dziś Placu Niezależnego Zrzeszenia Studentów). Nowa siedziba poprawia wprawdzie warunki lokalowe (polonistyka zajmuje całe drugie piętro budynku), ale podstawowym problemem dla kilkuset studentów białostockiej filologii polskiej pozostaje bardzo słaba dostępność książek w dwóch uczelnianych bibliotekach: starej czytelni humanistycznej, która pozostała w budynku przy ulicy Świerkowej, i Bibliotece Uniwersyteckiej, która mieściła się wówczas w budynku ZETO przy ulicy Skorupskiej. I w tej właśnie kwestii naukowy i organizacyjny wkład Wiesława Steca okaże się kluczowy i nieoceniony dla możliwości prawdzi-

⁷ Prawie dziesięć tekstów, m. in.: W. Stec, *Między perswazją a poznaniem*, „Przegląd Humanistyczny” 1982, nr 7/8; tenże, *O retoryce inaczej*, „Przegląd Humanistyczny” 1984, nr 5/6; tenże, *Retoryka a staropolska literatura antyjęzyczna*, „Przegląd Humanistyczny” 1989, nr 4; tenże, *Retoryka w XV stuleciu*, „Przegląd Humanistyczny” 1990, nr 8/9.

⁸ Kilkanaście tekstów opublikowanych w latach 1979–1990, m.in.: W. Stec, *Publicystyka Jana Kochanowskiego*, „Polonistyka” 1984, nr 5/6; tenże, *Łukasz Górnicki jako publicysta*, „Polonistyka” 1987, nr 3; tenże, *Wilno i Wileńszczyzna w Białymstoku*, „Polonistyka” 1990, nr 5/6; tenże, *O książce i czytelniku w dawnej Polsce*, „Polonistyka” 1991, nr 2/3.

wego studiowania literatury polskiej w Białymstoku: u progu lat dziewięćdziesiątych podlaski badacz podejmie się żmudnego i trudnego do przecenienia wysiłku zmierzającego do zapełnienia fatalnych braków w księgozbiorze białostockich bibliotek, w tym faktycznej nieobecności tekstów z literatury dawnej.

Efektom tej kilkuletniej pracy będzie trzytomowy skrypt *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej*, którego pierwszy tom ukaże się w nakładzie 150 egzemplarzy w 1990 roku⁹. Tom ten zawiera teksty poetyckie od średniowiecza do baroku, w tym obszerny wybór wierszy Mikołaja Reja, Jana Kochanowskiego, Mikołaja Sępa Szarzyńskiego, Jana Andrzeja i Zbigniewa Morsztynów, Wacława Potockiego i Wespazjana Kochowskiego. Sukces pierwszego tomu, jak pisze autor kompilacji, i „jego przydatność dydaktyczna, poświadczona stałą obecnością podczas zajęć z historii literatury na roku pierwszym, przekonały wydawcę o konieczności dopełnienia edycji tomem poświęconym staropolskiej prozie”, który ukazuje się dwa lata później, w 1992 roku¹⁰. Ten tom skryptu wydany w ilości 400 egzemplarzy zawierał kluczowe teksty prozatorskie niezbędne do studiowania polskiej literatury dawnej: Anonima tzw. Galla, Andrzeja Frycza Modrzewskiego, Stanisława Orzechowskiego, Łukasza Górnickiego, Piotr Skargi, Łukasza Opalińskiego czy Jana Chryzostoma Paska. Dopełnieniem serii był trzeci tom, w którym ukazał się wybór tekstów krytycznych wydany w 1995 roku¹¹. Trudno przecenić wagę tych publikacji dla możliwości studiowania polonistyki w Białymstoku w latach dziewięćdziesiątych. Trzeba bowiem napisać wyraźnie, że bez *Wyboru tekstów* Wiesława Steca żaden z ówczesnych studentów, w tym piszący te słowa, nie byłby w stanie przygotować się do zajęć. To, że mimo upływu lat wspomniane wydawnictwo było kluczową pomocą w studiowaniu polonistyki w Białymstoku, świadczy fakt, że niemal w dwudziestą rocznicę wydania pierwszego tomu skryptu opublikowana została jego uwspółcześniona i unowocześniona wersja. *Antologia tekstów poetyckich do ćwiczeń z literatury*

⁹ W. Stec, *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej*, Białystok 1990.

¹⁰ Tenże, *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej. Część II – Proza*, Białystok 1992. Cytat pochodzi ze strony 5 niniejszego tomu.

¹¹ Tenże, *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej. Część III – Interpretacje*, Białystok 1995.

*staropolskiej*¹² ukazywała się już w nowej rzeczywistości, także wydawniczej, wciąż jednak spełniała swoją podstawową rolę – umożliwienia studentom filologii polskiej kontaktu z tekstami źródłowymi wobec wciąż niezadowalającego stanu staropolskiego księgozbioru w białostockich bibliotekach. Jak pisze autor wyboru

Niewielki nakład (150 egzemplarzy) wyczerpany został jednak bardzo szybko, a będące w posiadaniu Biblioteki Uniwersyteckiej zasoby w dużym stopniu uległy zacytaniu. [...] Zrezygnowano z przedruku utworów, które doczekały się kolejnych wznowień, dzięki czemu możliwe było umieszczenie twórców i dzieł wcześniej – z racji ograniczonej objętości – pominiętych¹³.

Nowy tom, znacznie obszerniejszy od wydawnictwa z 1990 roku, bo liczący tym razem 600 stron, przyniósł przedruki najważniejszych poetów staropolskich uzupełniony o teksty, dla których we wcześniejszym wydawnictwie zabrakło miejsca, i wzbogacony został o obszerny stustronicowy dodatek krytyczny, zawierający słowniczek i najważniejsze informacje o zamieszczonych wierszach. Tym samym *Antologia* stanowiła niemal kompletne kompendium do praktycznego studiowania poezji staropolskiej na ćwiczeniach z historii literatury, na których, jak pisze Wiesław Stec, „kluczowym elementem jest praca z tekstem”¹⁴. Kolejne pokolenie studentów podejmujących studia polonistyczne na białostockiej uczelni będzie więc w praktyce zaczynać swoją przygodę z warsztatem polonisty od skryptu przygotowanego przez Wiesława Steca.

Dorobek edytorski i wydawniczy Wiesława Steca uzupełniają ponadto opracowane jeszcze w latach osiemdziesiątych trzy numery nieistniejących już „Zeszytów Naukowych UW Filia w Białymstoku. Filologia Polska” (numery 53, 56, 60 – wydane w latach 1986–1988), monografia zbiorowa będąca pokłosiem konferencji *Łukasz Górnicki i jego czasy*¹⁵, a przede wszystkim krytyczna edycja tekstu Górnickiego *Droga do zupełnej wolności*¹⁶. W skład dorobku

¹² *Antologia tekstów poetyckich do ćwiczeń z literatury staropolskiej*, wybór i oprac. W. Stec, Białystok 2009.

¹³ W. Stec, *Wstęp, zasady wydania, symbole i skróty*, [w:] *Antologia tekstów poetyckich do ćwiczeń z literatury staropolskiej*, wybór i oprac. W. Stec, Białystok 2009, s. 19.

¹⁴ Tamże.

¹⁵ *Łukasz Górnicki i jego czasy*, red. B. Noworolska, W. Stec, Białystok 1993.

naukowego Wiesława Steca wchodzi też liczne – łącznie ponad czterdzieści – rozprawy naukowe opublikowane w ogólnopolskich czasopismach naukowych i księgach pokonferencyjnych.

W latach dziewięćdziesiątych XX wieku białostocka polonistyka doświadczała szybkiego rozwoju zarówno kadrowego, jak i organizacyjnego. Istniejący od 1969 roku Zakład Filologii Polskiej w 1980 roku uchwałą senatu Uniwersytetu Warszawskiego przekształcony został w samodzielny Instytut Filologii Polskiej. Jego pierwszym dyrektorem był, w roku akademickim 1980/81, doc. dr hab. Andrzej Makowiecki. Od 1981 do 1993 roku Instytutem kierowała prof. dr hab. Helena Karwacka, od 1993 funkcję tę przejęła prof. dr hab. Barbara Falińska, która pozostała na tym stanowisku do końca dekad¹⁷. W latach dziewięćdziesiątych przez trzy kadencje zastępcami obu dyrektorów Instytutu byli doktor Bogusław Nowowiejski i doktor Wiesław Stec. To na ich barkach spoczął ciężar organizacyjny przekształcenia dawnej jednostki działającej w ramach Filii UW w nowoczesny Instytut, który w tym kształcie funkcjonował do roku 2019. Obaj wicedyrektorzy koordynowali przekształcenia struktury Instytutu tak, by umożliwiała ona prowadzenie jak najszerzej działalności naukowo-badawczej. Na ten właśnie okres przypadło utworzenie w 1997 roku samodzielnego Uniwersytetu w Białymstoku. Z punktu widzenia IFP oznaczało to w praktyce oderwanie się, po niemal trzydziestu latach, od kadrowych związków z polonistyką Uniwersytetu Warszawskiego, a od kierującej jednostką dyrekcji całkowitego przeorganizowania pracy naukowej i dydaktycznej, tak by białostocki Instytut Filologii Polskiej mógł funkcjonować jako samodzielna placówka naukowa, opierając się tylko na pracownikach zatrudnionych na nowo powstałym Uniwersytecie. To właśnie wtedy, pod koniec lat dziewięćdziesiątych, została stworzona, istniejąca w dużej mierze do dziś, naukowa struktura wewnętrzna Instytutu, na którą składały się pierwotnie Zakład Literatury Antycznej i Staropolskiej, Zakład Literatury Oświecenia i Romantyzmu, Zakład Literatury Pozytywizmu i Młodej Polski, Zakład Literatury Dwudziestolecia Międzywojennego i Współczesnej, Zakład Histo-

¹⁶ Ł. Górnicki, *Droga do zupełnej wolności*, oprac., wstęp i komentarze W. Stec, Białystok 1997.

¹⁷ Informacje za: H. Karwacka, *Wczoraj białostockiej polonistyki*, [w:] *Informator polonistyczny na rok 1993. Wydanie jubileuszowe z okazji 25-lecia Filii UW*, red. J. Sztachelska, Białystok 1993, s. 5.

rii Języka Polskiego, Zakład Gramatyki Opisowej Języka Polskiego, Zakład Wiedzy o Kulturze i Katedra Polszczyzny Regionalnej. W tym kluczowym dla kształtu dzisiejszej polonistyki okresie Wiesław Stec wraz z Bogusławem Nowowiejskim stworzyli organizacyjne podwaliny dla funkcjonowania Instytutu Filologii Polskiej, które pozwoliły tej młodej jednostce naukowej osiągnąć w następnej dekadzie spektakularny sukces naukowy, czyniąc z IFP prężny zespół, który z powodzeniem konkurował z innymi, znacznie starszymi i posiadającymi znacznie liczniejsze zaplecze kadrowe polonistykami na innych uniwersytetach.

Po zakończeniu dziewięcioletniego okresu na stanowisku wicedyrektora Instytutu Wiesław Stec pełnił też inne funkcje na rzecz Uniwersytetu – do 2002 roku był Przewodniczącym Komisji Rekrutacyjnej na studia zaoczne, w latach 2002 – 2005 Przewodniczącym Wydziałowej Komisji Wyborczej, a w okresie dwóch kadencji, w latach 1999–2005 Sekretarzem Rady Naukowej IFP UwB.

*

Wszystkie podane powyżej informacje, które dokumentują ponad czterdziestoletnią pracę Wiesława Steca nie oddają w żaden sposób najważniejszej kwestii związanej z pracą nauczyciela akademickiego – dydaktyki. Praca wykładowcy jest zajęciem fascynującym, pracochłonnym, wyczerpującym, czasem niezwykle satysfakcjonującym, czasem również frustrującym. Szczególnie trudna jest rola nauczyciela, który zajmuje się kwestiami mniej popularnymi wśród studentów. Taką jest bez wątpienia literatura staropolska, nie czarujmy się bowiem – nawet jeśli młody człowiek świadomie decyduje się na podjęcie studiów polonistycznych, kierując się chęcią pogłębienia wiedzy związanej z literaturą, rzadko kiedy impulsem, który skłania go do studiowania, jest literatura dawna. Czytanie, rozumienie, analizowanie i interpretowanie tekstów powstałych kilkaset lat temu wymaga znacznie większego wysiłku i wiedzy, niż poznawanie literatury współczesnej, czy nawet dziewiętnastowiecznej. Oczywiście barierą jest język, ale zrozumienie literatury dawnej nie jest możliwe przede wszystkim bez uświadomienia sobie kontekstu historycznego, kulturowego i estetycznego, w jakim to piarstwo powstawało. Dlatego też studenci i dawniej, i dziś traktują kurs literatury staropolskiej jako zło konieczne i tym trudniejsze zadanie staje przed wykładowcą, który ma takie zajęcia prowadzić.

Chciałbym na zakończenie tych uwag pozwolić sobie na pewną refleksję i wspomnienie osobiste. Na studia polonistyczne trafiłem w 1993 roku i był to świadomy wybór – studiowanie literatury było spełnieniem moich marzeń i możliwością rozwijania pasji, która towarzyszyła mi od dzieciństwa. Wśród moich rówieśników należałem do zdecydowanej mniejszości, gdyż na równi z tekstami współczesnymi nieodmiennie fascynowała mnie literatura dawna, przede wszystkim powszechna. Idąc na studia miałem już za sobą lekturę Homera, Ajschylosa, Boccaccia, Dantego i Cervantesa. Pierwsze zajęcia na studiach – jak zwykle w poniedziałek rano – to był wykład doktora Steca z Historii Literatury Polskiej; do dziś pamiętam zresztą jego temat: renesans włoski i renesans północny. Potem były ćwiczenia, które wtedy trwały cały pierwszy rok. Tu również trafiłem do grupy, która miała zajęcia z doktorem Stecem. Bez cienia przesady powiem, że było to doświadczenie, które ukształtowało mnie jako polonistę i późniejszego – czego początkowo oczywiście nie zakładałem – wykładowcę, który będzie prowadził ćwiczenia z literatury dawnej. Zajęcia Wiesława były nieocenioną szkołą pracy z tekstem staropolskim, pokazem wirtuozowskiej interpretacji i sztuki prowadzenia zajęć. Doktor Stec imponował nam, studentom pierwszego roku, charakterystycznym dla siebie stylem: minimalizmem – tylko pióro i notatnik, który służył jedynie do sprawdzania obecności i notowania aktywności – gdyż wszystkie teksty cytował i analizował z pamięci. Nieszablonowe interpretacje staropolskich tekstów były nie tylko znakomitą przykładem, w jaki sposób można mówić o literaturze dawnej, ale znakomitą szkołą czytania poezji w ogóle. Doktor Stec był wykładowcą fascynującym, błyskotliwym i doskonale panującym nad grupą, ale również surowym: gdy jego zdaniem za słabo przygotowaliśmy się do zajęć z kazań Piotra Skargi, zdegustowany przerwał zajęcia, zarządził powtórkę tematu za tydzień, z kąśliwą uwagą, żebyśmy następnym razem trochę bardziej przyłożyli się do pracy. Potem był egzamin, który budził powszechną grozę choćby ze względu na gargantuicznych rozmiarów listę lektur, która w tamtych czasach obejmowała również literaturę powszechną przed rokiem 1800¹⁸. Zdawałem ten egzamin razem z koleżanką z roku, Dianą Sobolewską, i jest to chyba jedyny egzamin, który do dziś pamiętam tak dokładnie, łącznie

¹⁸ Zob. *Informator polonistyczny na rok 1993*, s. 25-49. Tak! Lista lektur do tego egzaminu liczyła dwadzieścia cztery strony.

z głównym pytaniem: „Antypetrarkistyczny przełom w barokowej liryce miłosnej”. Jak sobie poradziłem? Zdaniem doktora Steca na cztery. Później już nic nie wydawało mi się na studiach trudne, łącznie z osławionym egzaminem z romantyzmu u profesor Haliny Krukowskiej.

Gdy pod koniec studiów otworzyła się przede mną, i kilkoma innymi osobami z mojego roku, szansa pozostania na uczelni i ewentualnej asystentury, to, mimo że pracę magisterską pisałem z powieści Stanisława Przybyszewskiego, nie miałem najmniejszych wątpliwości, gdzie chciałbym pracować i czym się zajmować: pierwszą, jeszcze nieoficjalną, rozmowę o ewentualnej pracy odbyłem właśnie z Wiesławem Stecem, wówczas wicedyrektorem, gdyż chciałem pracować tylko w jego Zakładzie i zajmować się literaturą oświecenia. Marzenie to, po pewnych perturbacjach, udało mi się spełnić i tak oto od dwudziestu lat Wiesław jest moim kolegą z Zakładu. Kolegą życzliwym, służącym zawsze cenną radą, z którym zawsze można było szczerze i swobodnie porozmawiać o pracy, zajęciach, studentach (i studentkach!), sporcie i klasycznym *rocku*.

Dziękuję, Wiesławie, za te dwadzieścia lat w imieniu moim i w imieniu setek studentów białostockiej polonistyki, którzy dzięki Tobie nauczyli się doceniać piękno staropolskiej literatury, sztuk literackiej retoryki i przyjemność, jaką daje studiowanie literatury.

Bibliografia

Antologia tekstów poetyckich do ćwiczeń z literatury staropolskiej, wybór i opracowanie W. Stec, Białystok 2009.

Górnicki Ł., *Droga do zupełnej wolności*, oprac., wstęp i komentarze W. Stec, Białystok 1997.

Informator polonistyczny na rok 1993. Wydanie jubileuszowe z okazji 25-lecia Filii UW, red. J. Sztachelska, Białystok 1993.

Łukasz Górnicki i jego czasy, red. B. Noworolska, W. Stec, Białystok 1993.

Stec W., *Funkcja retoryki w tekście polemicznym*, [w:] *Retoryka a literatura*, red. B. Otwinowska, Wrocław 1984.

Stec W., *Literacki kształt polskich polemik antyjezuickich z lat 1578-1625*, Białystok 1988.

Stec W., *Łukasz Górnicki jako publicysta*, „Polonistyka” 1987, nr 3.

Stec W., *O książce i czytelniku w dawnej Polsce*, „Polonistyka” 1991, nr 2/3.

Stec W., *Retoryka antyjezuickiej literatury rokoszu Zebrzydowskiego*, [w:] *Przełom wieków XVI i XVII w literaturze i kulturze polskiej*, red. B. Otwinowska, J. Pelc, Wrocław 1984.

Stec W., *Szymona Budnego koncepcja polemiki*, [w:] *Neccessitas et ars*, red. B. Otwinowska, A. Nowicka-Jeżowa, J. Kowalczyk i A. Karpiński, Warszawa 1993.

Stec W., *Wilno i Wileńszczyzna w Białymstoku*, „Polonistyka” 1990, nr 5/6.

Stec W., *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej*, Białystok 1990.

Stec W., *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej. Część II – Proza*, Białystok 1992.

Stec W., *Wybór tekstów do ćwiczeń z literatury staropolskiej. Część III – Interpretacje*, Białystok 1995.